

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	oversat af det Italienske til Musik af Rossini [ved N.T. Bruun] ; udgivet ved Ferdinand A.C. Printzlau.
Titel Title:	<u>Isabella, eller den heldige List : Syngespil i een Act</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Jens Hostrup Schultz, 1826
Fysiske størrelse Physical extent:	44 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

I s a b e l l a,

eller

D e n h e l d i g e L i s t.

Syngespil i een Act,

oversat

af det Italienske til Musik af Rossini;

u d g i v e t

ved

Serdinand A. C. Pringlau,

Kongelig Fuldmægtig.

K j ö b e n h a v n.

Trykt hos Directeur Jens Hostrup Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1826.

Personerne.

Bertrando, Hertug;

Isabella, hans Gemalinde.

Ormondo, Hertugens foregivne Ven.

Battone, Ormondos Fortrolige.

Tarabotto, Formand for Minegraverne.

Minegravere.

Soldater.

Handlingen foregaar i Italien.

Skuepladsen forestiller en Dal med Fjelde i Baggrunden. Fra en af Klipperne gaaer en Sti til Sletten. Paa den ene Side en Klippehule, som er Indgangen til Minerne; foran denne Tarabottos Huus. Ligeoverfor et stort Træ, hvorunder er en Bænk.

Første Scene.

Tarabotto kommer ud af Hulen med Minegraverne; siden
Isabella.

Introduction.

Tarabotto.

Er det muligt? Bort Lands Bestjærmer
Sig vor lille Landsby nærmer.

(Til en af Minegraverne.)

Har du muligt feil ei taget?

(Til en Anden.)

Han var af sin Hær ledsaget?

Jeg paa Fjeldet op vil stige,

For at see om sandt det er.

Fra Jer Dont I ei maae vige;

I skal Alle blive her.

(Han gaaer opad Fjeldet og Minegraverne tilbage i Hulen. Skuepladsen er et Diebst tom, indtil Isabella kommer ud af Huset med et Portrait, omfattet med Diamanter, i Haanden, hvilket hun betragter med Beemod.)

Hvor grumt at forjage

Din kjærlige Mage,

(1*)

Som offred Livets Dage
 Allene til Dit Held!
 Du var en Forræder!
 Du sveeg Dine Eder!
 Dog jeg Dig tilbeder!
 Jeg alt Dig forlader,
 Mit Hjerte ei hader —
 Jeg elsker af inderste Sjel!

(Hun bliver, som før, staaende fordybet i sine Betragtninger, uden at bemærke Tarabotto.)

Tarabotto (i det han kommer ned.)

Ja, ham er det! Vor Hertug kommer!

Isabella (som før.)

O, hvi var Du saa streng en Dommer!

Tarabotto.

Alt vi have

Maae i Lave!

(Han seer Isabella, og nærmer sig hende lidt efter lidt med Ugtpaaagivenhed, uden at hun bliver ham vaer; affides.)

See, Taaren triller!

Stedse melankolske Griller!

Isabella (som før.)

Hvorfor Fiendskab mod Æmhed sætte?

Tarabotto.

Noget glimrer -- hvad er dog dette?

Nu jeg seer det! Ja, et Portrait —

Det er vor Hertugs Billed,

Blot yngre her fremstillet,

I øvrigt ligner det!

Isabella (som før.)

Jeg jo er Din Ægtemage!

(Hun glemmer Portraitet i Barmen.)

Tarabotto (bagved.)

Hans Ægtemage!?

Hvad vil hun sige?

Hvad er der, Pige?

Isabella

(tager, uden at høre, et Brev frem.)

Dette Brev til ham er skrevet.

Bei det baner — (hun ser Tarabotto.) Gud!

(Hun skjuler Brevet.)

Tarabotto.

Hvad skjuler Du?

Isabella (forvirret.)

Seg?

Tarabotto.

Et Portrait?

Isabella.

Himmel!

Tarabotto.

Giis mig Brevet!

Rose! Du er røbet blevet.

Giig mig Alt!

Isabella.

Du veed ikke, hvad Du kræver.

Seg ei tør — mit Hjerte bærer!

Seg min Bøn til Himlen hæver:

End min Jammer ved min Død!

Tarabotto.

Har man Mage seet til dette!

Kom, Dit Hjerte maa Du lettes

Tillid bør Du til mig sætte,

Kom betroe mig al Din Nød!

Hvad var det Du skulde for mig?

Isabella.

Seg? intet?

Tarabotto.

Kalder Du et Portrait indfattet med Edelstene
intet? Da kalder jeg det noget!

Isabella.

Det er —

Tarabotto.

Vor Hertugs Portrait!

Isabella.

O Himmel! —

Tarabotto.

Uf hvem har Du faaet det?

Isabella.

Uf hvem jeg har faaet det?

Tarabotto.

Ja, det har jeg Aarsag til at være meget nysgjerrig efter at vide.

Isabella.

O Skjebne! —

Tarabotto.

Og mig synes jeg har Ret til at spørge derom.

Isabella.

Du?

Tarabotto.

Var det ikke mig, som for tre Aar siden, fandt Dig ene og halvdød liggende paa Strandbredden?

Isabella.

O, sørgelige Erindring!

Tarabotto.

Førte jeg Dig ikke hjem til mit Huus og fortaug Begivenheden, som Du selv bad mig om, for Alle, og gav Dig ud for min Broderdatter, som Enhver nu anseer Dig for?

Isabella.

Tag mit Liv til Gjengjæld; jeg giver det gierne.

Tarabotto.

Jeg kræver ingen saadan Løn: jeg kræver Fortrolighed; derfor tael, eller jeg slaaer Haanden af Dig for bestandig og holder Dig for en Utafnemmelig.

Isabella.

Utafnemmelig har jeg aldrig været, og er det heller ikke mod Dig.

Tarabotto.

Saa tael!

Isabella.

Dette er en Hemmelighed, hvorpaa mit Liv beroer!

Tarabotto.

Saameget før vil jeg vide den.

Isabella.

Skaan en Ulykkelig for at aabenbare Dig den skrækelige Aarsag til hendes Smerte. Læs, og lad være at gysse af Skræk, hvis Du kan! (Hun flyr ham Brevet, som hun havde skjult, og sætter sig trostesløs paa Bænken.)

Tarabotto (læser.)

"Jeg tiltroer Dem et menneskekierligt Hierte, og
"aabenbarer Dem derfor, at Deres Gemalinde Isa=
"bella, som De holder for død, opholder sig her i Eg=
"nen og er i Live. Den ugudelige og mægtige Dr=
"mondo yttrede hende utilladelige Onsker og svoer hendes
"des standhaftige Afslag uforsontlig Hævn. Ved den
"forteste Troløshed berøvede han hende en elsket Ge="

”mals Hjerte. Ormondos Haandlanger Battone over-
 ”gav den Ulykkelige i en aaben Baad som et Rov for
 ”Havets Bølger. Kom til Ternminen; iil og høst
 ”den Hæder at frelse Uskyldigheden.” (Læser hende Brevet
 og vil knæle.) Hvad hører jeg, ædleste Frue! De skulde
 være? —

Isabella

(Springer op, og reiser ham lidenskabelig.)

Hvad gjør Du? min Befrier — min Ven —
 min sømme Fader! (omfavner ham.)

Tarabotto.

Dg det var denne Battone, som førte Dem ud
 til Baaden?

Isabella.

Han selv.

Tarabotto.

Sagde han Dem da ikke hvorfor?

Isabella.

Han sagde mig blot, at han efterkom min Ges-
 mals Befaling.

Tarabotto.

Dg De har aldrig siden forsøgt? —

Isabella.

Hvorledes skulde jeg kunne det? —

Tarabotto.

Det er sandt; Hertugen tog en anden Gemalinde
 just paa Deres Fiendes Anstiftelse; at have givet Dem
 tilkiende, havde været Deres visse Undergang.

Isabella.

Nu da Himlen har hjemkaldt hans anden Gemalinde og han kommer til disse Egne, har jeg skrevet dette Brev. Skulde der findes en ærlig Mand iblandt hans Følge, vil jeg søge hemmelig at faae ham tilstillet det, og overtøye ham om, at jeg lever og er uskyldig.

Tarabotto.

Det er velbetænkt. Men Skamfærd! seer jeg ikke Soldater? Skulde det være Hertugen, som kommer her for at tage Minerne i Diesyn?

Isabella.

Gud! — Skulde det være muligt? —

Tarabotto.

Dragten — Lidelserne, der have forandret Deres Ansigtstræk — tre Aars Forløb — Desuden har De jo et Hierte —

Isabella (med Kraft.)

Som besidder Mod til at trodse Ulykken, naar det vil!

Tarabotto (varm, efter at have grundet:)

Hør, jeg faaer et Indfald — Dog, man maa ikke smigre sig med formeget Haab! Hvem veed, hvad der endnu kan hændes? — De komme — Lad os gaae ind.

(De gaae ind i Huset.)

Anden Scene.

Soldater kommer ned ad Sjeldstien. Bertrando.

Cavatina.

Bertrando.

Det bedste Held paa Jorden
 Det Hjertes Lod er vorden,
 Som elskes af en Kvinde,
 Der skøn og dydig er.
 Men findes større Plage,
 End leve med en Mage,
 Som Omhed ei kan vinde
 Ved lige Fortrins Værd?
 Forlængst den Biv jeg tabte,
 Som eengang Held mig skabte;
 Men i hvis falske Minde
 Seg nu en Marter seer!

O Isabella! tre hele Aar have ikke kunnet udslutte Din
 Utroffabs Minde af dette Hjerte! Men jeg maa tænke
 paa mine Pligter!

Tredie Scene.

Bertrando. Ormondo. Battone. Soldater.

Bertrando.

Nu vel, Fyrsten, min Nabo?

Ormondo.

Han ruster sig af alle Kræfter.

Battone.

Og hans Anlæg synes især at gjelde denne Grændse.

Bertrando.

Saa bør man søge at finde en eller anden hem-
 melig Vej til en gavnlig Overraskelse.

Battono.

Maaskee kunde den bedst findes her i disse Klipper, hvor Jernminerne ere anlagte. Jeg har hørt, at her skal boe en vis Tarabotto, som er Formand for Minegraverne. Af ham kunde man erfare —

Bertrando.

Man maa erkjendige sig om ham.

Battono.

Jeg vil spørge mig for i dette Huus. (Banker paa Døren.) Kom ud!

Sjerde Scene.

Tarabotto. De Sorrige.

Tarabotto:

Hvem kalder?

Ormondo.

Du seer her Din Landsherre, Hertugen.

Tarabotto.

Hvilken uventet Lykke! (butter.) Naadigste Herre—

Bertrando.

Kan Du sige mig, hvor der boer en vis Formand for Minegraverne, som hedder Tarabotto?

Tarabotto.

Her staaer han til naadige Herres Befaling; og der er mit smule Huus, hvor jeg boer med min Broderdatter Rose, fattig nok, men bestandig lystig og glad.

Bertrando.

Du maa give mig Oplysning om adskilligt. Følg mig ind i disse Klippehvælvinger. Ormondo og Bat-

tone! iværksætter imidlertid hvad jeg har paalagt Eder.
(Ormondo bukker og gaaer, Bertrando følger med Tarabotto og Soldaterne ind i Hulen.)

Tarabotto (sagte.)

Ormondo og Battone? I ere velkomne her!

Femte Scene.

Battone. Siden Isabella.

Battone

Førend jeg begynder at træde om i disse Udørker,
ner, maa jeg have mig en Taar at drikke. Jeg er
gruelig tørstig. Jeg hørte den Gamle sige, at han
havde en Broderdatter, der hed Rose; paa hende vil
jeg falde. (Han raaber ind ad Døren.) Rose!

Isabella (kommer.)

Hvad godt? (Gjenkjender ham:) Ha! (Hun vil gaae ind igjen;
men da han holder paa hende, skjuler hun sit Ansigt.)

Battone.

Hvad fattes Pigen? er Du bange for et Mand-
folk?

Isabella (affides.)

Battone her!

Battone.

Jeg vilde gjerne have en Drik Vand.

Isabella.

Strax! (Hun vil gaae, uden at vende sig om til ham, men holdes tilbage.)

Battone.

Saa bie dog og lad mig først see et Glimt af Dit
smukke Ansigt.

Isabella (sagte.)

Mod, Isabella!

Battone.

Dette er noget ganske Nyt! (spogende:) Jeg er et Mandfolk; er Du saa bange for alle?

Isabella.

Nei, min Herre! (Hun viser sig pludselig for ham, og han springer tilbage:)

Battone (forfærdet.)

Ha!

Isabella.

Hvilken Forfækkelse! (B Battones Tone:) Jeg er et Fruentimmer; er De saa bange for alle?

Battone.

Nei, langt fra. Men — (Betragtende hende med uvis Sygt.) Er det hende eller ikke hende?

Isabella.

Nu da Herren har seet mig, vil jeg hente Dem Bandet.

Battone.

Nei, Tak! Tørsten er forgaaet mig.

Isabella.

Det var underligt! Og hvorfor?

Battone,

Fordi — fordi —

Isabella.

Derfor De altsaa ikke trænger til andet — (vil gaae.)

Battone (med stærk Røst.)

Bliv her!

Isabella

(kast, i det hun ser ham stift ind i Dinens.)

Hvad Ret har De til at standse mig?

Bartone (studsende.)

Oh ingen — slet ingen! — Men, jeg ønskede —

Isabella.

Hvad?

Bartone.

Det skal jeg sige Dem —

Isabella.

Saa tael!

Bartone (affidets.)

Seg veed hverken hvad jeg skal tænke eller sige!

A r i a .

O, jeg hørte her en Stemme,
 Som maa Sjelen gjennemtrænge!
 Her dens Indtryk maa jeg gjemme
 Til min Banes sidste Dag!
 Ei jeg havde stirret længe
 For mit Die har opdaget,
 Den jeg eengang har forlaget,
 Som et Rov for Havets Bølger!
 Nu min Anger mig forfølger!
 Sjeleangst mig har betaget!
 Og forgjæves jeg forfølger
 Mine dybe Hjertenag!
 O, hvad maa jeg her opleve?
 Det vil evig for mig svæve!
 Himmel! Brøden mig forlad!
 Selv for den jeg bærer Had!

(Han gaar.)

Sjette Scene.

Isabella. Siden Tarabotto.

Isabella.

Synet af mig har forfærdet ham, skjøndt han endnu er ubestemt. Jeg maa bruge den største Forsigtighed. Min Gemal vil vist snart drage herfra —

Tarabotto (kommer iilsom ud af Hulen.)

Edle Frue! Hertugen kommer strax herud fra Minerne. Han ønsker at see en Tegning, som jeg sagde ham, at jeg eier og som indeholder Planen over Minerne; som jeg hørte agter han at bruge den ved et Krigsforetagende. Jeg mener, at De skal bringe ham den, under Navn af min Broderdatter. De veed hvor den hænger. Naar jeg kalder, saa kom ud med Tegningen. Vi faae da at see, hvad der flyder af dette Møde, og derefter maae vi rette os.

Isabella (i Gindsbevægelse.)

Jeg skal? —

Tarabotto.

For Pokker! her gjelder det at have Mod, og De lovede mig jo —

Isabella (med Kraft og Værdighed.)

Ja! det er sandt — og for at vinde min Mands Hierte og bevise min Uskyldighed, skal Du see mig vove Alt!

(Gaar ind i Huset.)

S y v e n d e S c e n e.

Tarabotto, siden Bertrando med Soldater.

Tarabotto (allene.)

Ulgode Himmel, som er Uskyldighedens Beskjæmer, staae Du mig bi! Især maa jeg holde Die med Nidingen Ormondo og hans værdige Fortrolige, denne Battone. O, gid det dog maatte lykkes mig, at —
(Soldaterne træde ud af Sulen.) Ah, der er Hertugen; nu gjelder det!

Bertrando.

Nu, hvor har Du Tegningen?

Tarabotto.

Jeg vilde ubbede mig en Naade af Deres Høi-
hed —

Bertrando.

Tae! l

Tarabotto.

Jeg har, som jeg før sagde, en Broderdatter, en flink, brav, vittig Pige og som jeg venter skal blive min Alderdoms Støttestav. —

Bertrando.

Det glæder mig at høre. Videre!

Tarabotto.

Derfor Deres Høihed vilde værdiges at tillade det, ønskede jeg gjerne, at hun maatte levere Dem Tegningen.

Bertrando.

Meget gjerne.

Tarabotto.

Jeg har allerede sagt hende, at hun skal have Tegningen i Beredskab. Men tænk Dem: det stakkels Pigebarn vil sagtens ikke vide at skikke sig ret.

Bertrando.

Lad hende kun komme. Hvor er hun?

Tarabotto.

Derinde i mit Huus. (Kalder.) Rose! bring Tegningen.

Ottende Scene.

De Sørige. Isabella, med en temmelig stor sammenrullet Tegning, nærmer sig langsomt og med nedslagne Dine.

Isabella (sagte.)

Store Gud! styr Du mine Fjed!

Tarabotto.

Kom Du kun nærmere.

Isabella

(i Sindsbevægelse.)

Lilgiv!

Tarabotto

(til Bertrando, som studer ved at see Isabella.)

Staklen fattes Mod.

Bertrando.

Det glæder mig at høre, hvor høit Du elsker Din Farbroder.

Isabella.

Han er saa god!

Tarabotto.

Ikke mere end Du fortjener. Leveer nu hans Hoi-

hed Tegningen. (Isabella gjør et Trin henimod Bertrando, og træder derpaa tilbage.) Hvad nu? hvorfor slaaer Du Dinene ned? Er det Levemaade?

Bertrando.

Jeg beundrer hendes Blufærdighed.

Isabella (affides.)

O, Du Utafnemmelige!

Tarabotto.

Hvor er Dit Mod og Din Munterhed, Pige? Du har jo ikke engang endnu seet ret paa den naadige Herre.

Isabella.

Min Pligt — Urefrøgten —

Bertrando

(affides og hjertegreben.)

Hvilken Røst!

Tarabotto.

Men Tegningen. — Har Du da ikke forstaaet mig? — Bliv ikke vred, Deres Høihed! — Ræk ham Tegningen. (Isabella gjør et Trin henimod Bertrando, men viger atter tilbage.) For Pokker, Pige! op med Hovedet! Hvad er det for Maneer? Saa gjør dog Ende derpaa!

Isabella

(løfter Hovedet og rækker Bertrando Tegningen med megen Forlegenhed.)

Her er Tegningen!

Bertrando

(glemmer i den høieste Bestyrtelse at modtage Tegningen, som falder paa Jorden.)

Himmel! hvad seer jeg!

T e r z e t.

Bertrando (affides.)

Hvilken Eighed! hendes Mine
Gjennemisner denne Barm!

Isabella (affides.)

Skjøndt han voldte Hjertets Pine,
Dog for ham flaaer Barmen varm!

Tarabotto (affides.)

Staaer han ei som Debitoren,
Naar han siner Creditoren!

Bertrando

(som om han vilde sige noget af Vigtighed, men standser i det samme.)

Du! —

Isabella (ligeledes.)

Signor!

Tarabotto (tager Tegningen op.)

Betragt den Tegning.

Bertrando

(med Udtryk pegende paa Isabella.)

Din Broderdatter? —

Tarabotto

(i en ligegyldig Tone.)

Min Broderdatter. Men see den Tegning!

Bertrando.

En anden Gang!

(Han betragter Isabella, affides.)

Ei jeg Tanken kan forjage
Om min falske Egtemage!

Isabella (affides.)

Hvorfor, døv ved Guf og Klage,
Vilde Du Din Viv forjage?!

Uf! jeg var jo uden Brøde!

(2*)

Bertrando.

Ei mit Blik skal hendes møde!

Isabella.

Ei mit Blik Tyrannens møde!

(De støtte imidlertid hedsse til hinanden.)

Tarabotto (paa samme Tid, affides.)

Grublerier ham betage!

Hun vil vinde ham tilbage;

Endes vil al Sorg og Klage!

Isabella og Bertrando.

Blot et Blik — ei mere!

Tarabotto (betragtende dem.)

Jeg kan ret fornsiet være!

Isabella (affides.)

Hjertet glemme vil hans Brøde,

Sjelen mindes fordums Lyst!

Bertrando (affides.)

Hjertet glemmer hendes Brøde,

Sjelen mindes fordums Lyst!

Tarabotto (affides.)

For den gode. Sag jeg strider;

Derfor jeg paa Lykken lider;

Haabet flammer i mit Bryst.

Isabella.

Det muligt kan Dem kjede,

At jeg er her tilstede,

Dg derfor vil jeg bede,

Om Lov at gaae min Bei!

Bertrando (med Al.)

Dit Ansyn kjede? tro det ei.

Mit Hjertes Tak jeg Dig vil give,

Men ei Dig Love foreskrive,

Dg vil Du kjerlig blive,

Din Godhed høit jeg skatter!

(ivrig til Tarabotto.)

Er det Din Broderdatter?

Tarabotto.

Twivl aldrig om den Sag!
 Batist, min salig Broder,
 Mig hende efterlader,
 Hun mistet har sin Moder,
 Dg kalder mig nu Fader;
 Jeg giver hende Datternavn,
 Dg hun erstatter mig hvert Savn.

Bertrando (fyrig.)

Liigheden uden Mage,
 Jeg maa for Troldom tage.

(Han nærmer sig hende med Lidenskab.)

O Rose! —

Isabella (vil gaae.)

Edle Herre!

Bertrando (heftig.)

Bliv dog her!

Isabella (med Værdighed.)

Siig: hvad vil De?

Bertrando (mildere.)

Dig beskue!

Isabella (som før.)

Forklar mig Grunden.

Bertrando (lidensabelig.)

Du er —

Isabella (afbryder ham.)

En dydig Pige.

Som Landets Overherre
 De uskyld jo bør ære;
 Tillad mig at begjære
 Frihed til bort at gaae!

Bertrando.

Det Bæsen — denne Stemme —
 O, hør mig — bliv dog. — hør mig!
 Kun hende seer jeg! bliv dog!

Isabella.

Signor! — o, huld tilgiv mig! —
 Om hvem er det De taler?

(affides.)

Her Angeren sig maler. —

(hoit.)

Siig hvem De meente! tael!

Tarabotto.

Kom følg mig! (sagte.) Stands i Tide!
 (butter.)

Hr. Hertug! (sagte.) Vi gaae tilside.
 Nu skynd Dig! (sagte.) De forstaaer mig.

Isabella (affides.)

Haab i min Barm gjenfødes,
 Rummeren mild forsødes,
 Da han gjenmindes mig!

Bertrando (affides.)

Var det et Tryllebilled
 Som hende her fremstilled,
 Min Isabella liig!

Isabella.

O Himmel! end Din Grusomhed
 Og skjænk mig atter Fred!

Bertrando.

Had, Himmel! atter Sjelesfred
 I Barmen hale ned!

Tarabotto (til Isabella.)

Bed freidigt Mod og Taal
 Man naaer tilsidst sit Maal!

(Isabella følger ind i Huset med Tarabotto, som strax kommer ud igjen
 og affides giver Ugt paa Ullt.)

Niende Scene.

Bertrando staaer nedstunken i Betragtninger.

Tarabotto affides; siden Ormondo.

Tarabotto (sagte.)

Det første Indtryk er gjort og lader til at have god Virkning.

Bertrando (i Tanke.)

Nei — nei — Isabella er død — og denne Pige er Tarabottos Broderdatter Rose.

Tarabotto (affides.)

Der gjør han feil Regning.

Bertrando.

Altsaa! —

Ormondo (kommer.)

Edle Herre! Alt er beredt.

Bertrando.

Godt! Hør: Isabella fandt jo sin Grav i Bølgerne?

Ormondo.

Hvortil dette Spørgsmaal?

Bertrando (med Varme.)

Svar mig! Du veed dette —

Ormondo.

Med Bished!

Bertrando.

Dg desuagtet — (han standjer.) — Dog intet mere derom nu. Jeg venter Dig der, hvor Du veed.
(affides.) Hvormange Engstelser bestorme ikke min Siel!

(Gaaer.)

Tiende Scene.

Ormondo. Tarabotto affides; derpaa Battone.

Ormondo.

Hvad vil han sige med sin Spørgen? Han ytrede en heftig Urolighed! — Ak, er Du der, min tro Battone? kom hid!

Battone (kommer ind i Gindsbewægelse.)

Hvad har De at befale?

Tarabotto (sagte.)

Seg maa høre, hvad de ærlige Sieler have at betroende hinanden.

Ormondo.

Du saae jo selv Isabella omkomme?

Battone.

Så vist! Men hvorfor spørger De om det?

Ormondo.

For di Hertugen nylig gjorde mig samme Spørgsmaal.

Battone.

Skulde han maaskee have seet Tarabottos Broderdatter.

Ormondo.

Hvortil sigter det?

Battone.

Hvortil det sigter? Den Pige ligner den druknede Hertuginde, som den ene Draabe Vand den anden.

Ormondo (irrig.)

Har Du seet hende?

Battone.

Ja.

Ormondo.

Skulde maaskee en fiendsk Skiebne have frelst
Isabella!

Battone.

Hvad siger De!

Ormondo (efter nogen Betænkning.)

Hør, Battone! (han fører ham længer frem paa Stuepladsen.)
I Nat skal Du føre denne Pige bort herfra, og
bringe hende til mig.

Battone.

Seg?

Tarabotto (lyttende.)

Seg kan ikke høre hvad de siger!

Ormondo.

Du skal faae de Ledsgere med til Hielp, som
Værket kræver. Jeg vil dog selv see denne underfulde
Liighed.

Battone (frygtfuld.)

Men den kan De jo strax faae at see, uden at
jeg behøver i Nat at føre Pigen bort.

Ormondo.

Lie! Jeg lyder Ingens Raad, hvor det gielder
min Fare!

A r i a.

Du, som mig kjender, bør vide,
Jeg Modstand ei vil lide.
Det Ord, som jeg har sagt,
Det stande skal ved Magt!

Du Bærket strax fulbbyrder,
 Hvis ei, min Haand Dig myrder!
 Du bæve for den Bælde,
 Som kan Din Usmagt fælde,
 Viid, det Dit Liv skal gjelde,
 Hvis feig Du røbe tør
 Hvad Tausheds Slær
 Bedække bør!

(gaaer.)

Elleve Scene.

Battone. Tarabotto.

Battone.

"Hvis ei, min Haand Dig myrder!" Det er altid Omqvædet paa hans smukke Vise!

Tarabotto (affides.)

En Hemmelighed — noget der skal iværksættes i Nat — og han truede ham med Døden — Her stikker Misgierninger under!

Battone.

Skulde denne Rose virkelig være Hertuginde, som er bleven frelst?

Tarabotto (affides.)

Han grubler — nu bestyrkes min Mistanke!

Battone.

Kunde jeg lokke noget ud af denne Tarabotto. Det er en Tosse, som let vil løbe i Fælden.

Tarabotto (sagte.)

Ikke saa let, som Du troer! Jeg maa prøve ved List at komme efter Hemmeligheden. (Gaaer henimod Gulen.)

Battone.

Opdager jeg, at det virkelig er Hertuginde, gaaer jeg strax hen og aabenbarer Hertugen det, og saa bliver der intet af Bortførelsen.

Tarabotto.

Godt. (Høit, ladende som han kommer ud af Hulen.) Jeg gaaer, men jeg kommer snart tilbage. (Han gaaer henimod sit Huus.)

Battone.

Ei see, vor Ven Tarabotto!

Tarabotto.

Deres Tjener! Har De noget at befale?

Battone.

Jeg har hørt saa meget godt om Dem, at jeg ret har fattet Venfkab for Dem.

Tarabotto.

Hvilken Overensstemmelse! Saaledes gaaer det mig ogsaa med Dem — Naar jeg blot seer Dem — jeg vil ikke sige mere!

Battone.

Det er en forunderlig Sympathie!

Tarabotto.

Saa, ganske besynderlig!

Battone.

Jeg sværger Dem til, jeg har intet varmere Ønske, end at kunne tiene Dem i noget af Bigtighed.

Tarabotto.

Det samme tænker jeg.

Battonē.

Men besværre mene ikke Alle Dem det saa vel som jeg.

Tarabotto.

Saaledes troer jeg, det gaaer Herren med.

Battonē.

Mig? virkelig?

Tarabotto.

Siig mig kun Sandheden.

Bottonē.

Har jeg virkelig Fiender?

Tarabotto.

Mene nogle af Deres Bekjendtere mig det virkelig ilde?

Battonē.

Seg forbauses!

Tarabotto.

Seg ligesaa!

(De see paa hinanden.)

Battonē.

Men jeg fatter ikke Meningen saa rigtigt. Om vi forklarede os tydeligere —

Tarabotto (sagte.)

Her er Høg over Høg! (hoit.) Har De rigtig saa Godt i Sinde med mig, saa siig mig kun Alt reent ud.

Battonē.

Naar De vil giøre det Samme.

Tarabotto.

Begynd De, saa bliver jeg ved.

Battone.

Nu saa hør da!

D u e t.

(Den maa foredrages med paatagen Venlighed fra begge Sider.)

Battone.

Folk fortælle, gamle Fatter!
Du har ingen Broderdatter,
Men at Rose er af de Bære
Som kan bringe Undergang.

(Han seer vist paa Ham.)

Tarabotto

(Gjengjelder hans Blik og begynder, efter et Ophold, i al Trostydighed.)

Overalt er' onde Tunger!
Samme Qvad om Dem man sjunger
Og man siger, at De staaer Fare
For at styrte brat engang.

(De see atter paa hinanden.)

Battone.

Det er Snak, som Folk ophitter.

Tarabotto.

Men den Snak er stundum bitter.

(Begge brydende ud i en paatagen Latter.)

Lutter Skoser,

Spotteglofer,

Som foragtes

Og betragtes

Af os som Spas!

Tarabotto (sagte.)

Jeg vædber, at en Skjelm det er!

Battone (sagte.)

Jeg for en Spiøsbub ham anseer!

(høit.)

Hist og her man hører mumle —

Tarabotto.

Jeg har selv hørt mange skumle —

Battone (hemmelighedsfuld.)

Om en Dame, en Fyrstinde,
Som vor Hertug lod forsvinde —

Tarabotto (ligeledes.)

Er det muligt! Siig mig, Kjere,
Hvem mon det vel kunde være?

Battone (siden.)

Eys! jeg tier!

Det er lutter Skumlerier!

Begge (lænde.)

Jkkun Skoser,

Spotteglofer,

Som vi ansee blot for Fias!

Battone (sagte.)

Jeg fornemmer Angstens Sveed.

Tarabotto (sagte.)

At det er en Skjelm jeg veed!

Battone.

Troer Du, Kjere, man en Daler
Kan fortjene, naar man taler?

Tarabotto.

Sandbru vær! reent ud De sig:
Stor Fortred De vist kan undvige?

Battone.

Fat min Mening: man Guld sig sanker.

Tarabotto.

Nei, jeg mener, at Prygl der vanke.

Battone.

Prygl? Bevares!

Tarabotto.

Prygl ei spares.

Battone.

Prygl der menes?

Tarabotto.

Prygl fortjenes.

Battone.

Men forklar Dig!

Tarabotto.

Nei saa svar mig!

Battone.

Intet veed jeg!

Tarabotto.

Dg jeg tier.

Battone.

Sagen er —

Tarabotto.

Run Lapperier!

Begge.

Lutter Skoser,

Spotteglofer,

Som vi ansee blot for. Fjas!

(Battone gaer.)

Tolvte Scene.

Tarabotto. Siden Isabella.

Tarabotto.

Det er afgjort. Jeg har en stærk Mistanke om, at de i denne Nat har Dndt i Sinde mod Hertuginde; men hie kun! jeg skal være med!

Isabella

(kommer og seer sig vaersomt rundt om.)

Min gode Ven, det kom mig for, som om jeg nylig hørte Battones Røst.

Tarabotto.

Ja, han var her. Siig mig: har han seet Dem.

Isabella.

Ja, for lidt siden.

Tarabotto.

Nu forstaaer jeg alt!

Isabella.

Maaskee har han Mistanken om? —

Tarabotto.

Ja, men ængst Dem ikke. Jeg har store Ting i Sinde. Natten nærmer sig. Hertugen vil snart være her.

Isabella.

Saa tager jeg Flugten!

Tarabotto.

Nei, bliv heller. Jeg vil, at De skal fortælle ham Deres Begivenheder.

Isabella.

Hvad tænker Du paa? Jeg skulde —

Tarabotto.

Hør, det er mig vigtigt, at De skal interessere ham endnu mere. —

Isabella.

Der kommer han! — O Gud! min Forfølger er med ham. Hvor jeg gyser ved at see ham!

Tarabotto.

Mod!

Isabella.

Paa hvem skal jeg haabe?

Tarabotto.

Paa Himlen!

Trettende Scene.

De Sørige. Bertrando. Ormondo. Soldater.

Bertrando (til Tarabotto.)

I Morgen tidlig viser Du min tro Ormondo
Tegningen. (Han taler sagte med Ormondo.)

Tarabotto (butter.)

Skal see, Deres Høihed.

(Han hvidster til Isabella.)

Isabella (affides.)

Seg kan neppe bære mig af Skræk!

Bertrando (sagte til Ormondo:)

See, der er hun.

Ormondo.

Hvilken forunderlig Liighed!

Tarabotto (til Isabella.)

Nu ere vi jo enige.

Isabella (affides.)

O Himmel! Jeg vil søge at lyde Dig.

Bertrando.

Smukke Rose! stedse saa sørgmodig?

Isabella.

Stedse!

Bertrando.

Og hvorfor?

Isabella.

Uf en grundet og sørgelig Frygt.

Bertrando.

Frygt? for hvem?

Isabella.

For Menneskene.

Ormondo

(med Vægt, i det han seer paa hende.)

For Menneskene?

Tarabotto.

Hun har Uarsag til at frygte.

Bertrando.

Uarsag?

Tarabotto.

Hun skulde have sig en Mand — seer De — men
saa kom der en Djevel med i Spillet — og saa gik al-
ting galt. (til Isabella.) Fortæl Du det selv, Rose! Du
kan bedre tale end jeg.

Isabella.

Nei, jeg vil ikke mindes et saa grueligt For-
ræderi!

Bertrando.

Du er bleven forraadt?

Isabella.

Ja, tilvisse!

Bertrando.

Og hvem var Forræderen?

Isabella.

Uk! hvad spørger De mig om!

Bertrando.

Seg befaler Dig at skildre mig Dine Lidelser.

R e c i t a t i v .

Isabella.

O Himmel!

Skilbringen af hiin Rødselsscene
Mit hele Væsen ryster!

Alle Tanken mig foremaler
Hver en Qual jeg opleved!

Jeg brænder — jeg iisner —
Af Skræk betaget jeg gyser! —

End aldrig nedrig Ondskab
Med værre Mordervaaben
Sit arme Doffer martred.

Hævnen og Hadet

Svoer paa et skjændigt Alter

Dydens Undergang;

Dg i Dødskamp den lidende uskyld,

Røvet hvert Glimt af Haab,

Dmsonst bønsfalder om Medynk,

Ene og forraadet!

Tør jeg, ædle Herre, Dem aabenbare

Mit arme Hjertes Qualer?

Jeg tale vil,

Hvis ikke Kraft mig svigter!

A r i a .

Med en fjærlig, tilbedet Mage

Skulde Banen jeg fro hændrage,

Han af samme Flamme brændte

Dg vort Liv var riigt paa Held.

Nidingen kom! — Anklaget,

Alt Held mig blev frataget!

Mit Hjertes Fryd sig endte!

Til Qual den sig ombendte!

Mig ingen beskjærmed!

Min Undergang sig nærmed!

(3*)

Dg reent forladt i Nøden,
 Jeg sukker efter Døden,
 Selv Haabet fluktes i min Sjel!
 O, lad mig Medynk finde
 I en høimodig Barm!
 Naar skal en Dag oprinde,
 Da Angsten vil forsvinde?
 Ei har den svage Kvinde
 Mod at bære denne Harm!

(Hun gaar.)

Sjortende Scene.

Bertrando. Tarabotto. Ormondo. Soldater.

Bertrando (affides.)

Jeg er ude af mig selv! min egen Begivenhed!

Ormondo (affides.)

Min Historie med Isabella! — Der maa hastes
 med Bortførslen. Jeg vil selv vaage over Alt og ikke
 betroe mig til Andre allene.

Tarabotto (sagte.)

Læg Du kun onde Raad!

Ormondo.

Edle Herre! De tillader at jeg gaar bort, for at
 have det Arbeid, De har paalagt mig, færdigt til i
 Morgen tidlig?

Bertrando.

Gaae min Ven! (affides.) Siig mig: er det ikke
 et Underværk? Du hørte selv! —

Ormondo.

Hvad hørte vi? Hvor kan et saadant Eventyr
 røre Deres Høihed? — (sagte.) Hun maa styrtes!

(Sukker og gaar.)

S e m t e n d e S c e n e.

Bertrando. Tarabotto. Soldater.

(Det mørknes mere og mere.)

Tarabotto (affides.)

Jeg troer Alt er i Beredskab. Nu maa det store Slag voves. Han maa selv lære at kiende Skurken. (Knæler.) Hør mig, naadigste Herre!

Bertrando (forundret.)

Hvad er der? staae op!

Tarabotto

(med dæmpet Røst, for ikke at høres af Soldaterne i Baggrunden.)

Nei, ikke førend Deres Høihed lover mig at befriærme min stakkels Broderdatter.

Bertrando.

Vel! det lover jeg Dig. (Tarabotto reiser sig.) Hvem vover at fornærme hende?

Tarabotto.

Det flette Menneske hun nylig talte til Dem om. Hændelsesviis har jeg opdaget, at han har et ondt Anslag imod hende, som skal udføres i Nat. For ikke at forskrække den stakkels Pige, har jeg intet sagt derom til hende; men Faren er nær.

Bertrando.

Hvem er det Menneske? Hvor er han? Jeg skal bringe ham til at skielve!

Tarabotto.

Deres Høihed maa tro mig, at lokker man ikke Skielmen i Snaren ved List, saa nytter Magten ikke.

Bertrando.

Hvorledes! —

Tarabotto.

Det er som jeg siger; det sværger jeg endnu engang.

Bertrando (med Kraft.)

Vel, vær fuldkommen tryk! Rose skal have en Bessiermer, der skal opdage Niddingsværket og straffe Nidingen i samme Minut! (Gaar med Soldaterne.)

Tarabotto (allene.)

Hvem kan den Bessiermer være uden han selv? Nu maae jeg følge den arme Hertuginde ud af Baglaagen, og saa skal vi staae paa Vagt og opdage Forræderens Rænker. (Gaar ind.)

S e x t e n d e S c e n e .

Battone med væbnede Ledsgere, blandt hvilke een har en Lygte med Lys i.

F i n a l .

Battone.

Nat! lad Din dunkle Skygge
 Os paa vor Vej betrygge!
 Det gode Værk Du skjærme!
 Dets Udfald gunstig vær! —
 I, Benner, Eder nærme!
 I veed, hvis Bud os dette
 Har paalagt at udrette.

(Han nærmer sig Huset og lytter.)

Rom hid og lytter nøie til!
 Til Huset vi os nærme vil.
 Her alt er tyst og stille.

(Til den, som har Lygten.)

Kom lys mig lidt! (seer til Døren.) Ha, aaben!
 Vi stadigt haabe ville,
 At Skjebnen giver Held,
 Og Alt vil lykkes vel.

(Han gaar ind i Huset med sine ledsagere. Tarabotto kommer bag om Huset med Isabellas Hofdragt. De gaar over Stuepladsen hen til Træet og Bænken.)

Isabella.

Siig, hvorfor Du begjærer,
 At denne Dragt jeg bærer?

Tarabotto.

Da frelst jeg Dem hidførte,
 De veed den Dem tilhørte.

Isabella.

Du, kjære Ven, mig svare! —

Tarabotto.

Snart vil De alt erfare.

Isabella.

Jeg skjælv for den Fare,
 Som muligt truer end!

Tarabotto.

Stoel paa den Engleskare
 Som er i Himmelen!

(De skjule sig. Bertrando kommer med sit Folge, der bærer slutte Faller; een har en Blindlygte med sig.)

Bertrando

(nærmer sig Indgangen til Minderne.)

I denne mørke Hule
 Vi, Venner, os vil skjule. —
 (affides.)

O, hvorfor saae jeg hende!
 Jeg føler lønlig Frygt.

(Han gaar ind i Hulen med Soldaterne.)

Tarabotto.

Ham er det, kan jeg kjende.

Isabella.

Mit Hierte er ei trygt!

Ormondo

(kommer med en ledsager, og standser i Nærheden af Hulens.)

Hvor er Battone henne?

Mon Sagen er tilende?

Bertrando (lyttende.)

Ormondo!?

Tarabotto.

Den Meeneder

Sig selv i Felben-leder!

Ormondo (nærmere sig Huset.)

Jeg Bished have maa!

Battone!

Battone (moder ham.)

Edle Herre;

Ormondo.

Er Vrindet alt rygtet?

Battone.

Hun er af Huset flygtet.

Ormondo.

Mon List hun har befrygtet?

(Han gaaer ind i Huset med sin ledsager.)

Battone.

Jeg søgte allevegne.

Bertrando

(iler frem, truende Battone, som bliver forstræffet.)

Lie! eller død Du skal nedsegne.

Bring Ormond til at sige,

Hvorfor han denne Pige

Sig drister at bortføre.

Herfra jeg Alt kan høre,

Dg streng skal give Agt

Paa alt, hvad bliver sagt

(Han gaaer igjen ind i Hulens, men lytter efter.)

Battone (sielængst.)

Min Hertugs Bub jeg lyder.

O Dee! min Hals jeg bryder!

Alt Febrer jeg fornemmer!
 Seg neppe meer kan staae!

Isabella og Bertrando.
 Hvor Angsten mig beklemmer!
 Seg maa af Frygt forgaae!

Tarabotto (til Isabella.)
 Snart Skjæbnen Alt bestemmer;
 De freidig være maa.

Battone.
 Nu flink jeg maa være!
 Det gjelder min Ære;
 Seg Skjæbmen skal lære
 At tale med Fynd.

Ormondo (kommer tilbage.)
 Hvad Banheld var dette!

Battone.
 Nu vel?

Ormondo.
 Hun er der ei!

Battone.
 Nu ærlig De mig sige.
 Hvi røver De den Pige?
 Nu Sandhed mig forkynd!

Ormondo.
 Det er Isabella!
 Min Elskov hun haaned:
 Du veed jeg ei skaaned,
 Men dersom jeg røbes
 Forloren jeg er!

Battone.
 Uha! nu forstaaer jeg:
 For hende De bæver?

Ormondo.
 Saalænge hun lever!

Batrone.

Hvad har De i Ginde?

Ormondo.

Jeg hende vil dræbe!

Batrone.

Hun kunde Dem klage —

Ormondo.

For Fyrsten, sin Mage, —

Batrone.

Da blev det opdaget —

Ormondo.

At han var bedraget!

Bertrando

(Iler frem med Soldaterne, der have tændt Fatterne: Skuepladsen oplyses.)

Nu Straffen skal ramme

Din nedrige Svig!

(Soldater fratage Ormondo sit Bærg og omringe ham.)

Bertrando.

O, hvor er Du, elskte Mage?

Jeg forblindet mig lod bedrage!

Kun mit Liv jeg har tilbage —

Til Afsoning mit Blod Du tage!

(Han trækker sin Sabel. Isabella og Tarabotto ile frem.)

Isabella.

O, hold inde!

Bertrando.

Gud! hvem ser jeg!

Isabella

(i det hun viser ham hans Portrait.)

Den, som evig tro Dig bliver,

Og af Hjertet Alt tilgiver.

Bertrando.

Isabella!

Hjertet kunde Dig gjenkjende!

Tarabotto (sjeleglad.)

Det er hende! det er hende!
 Hendes Liv snart havde Ende!
 Gud ske Tak! jeg frelste hende!
 I mit Huus hun ufornermet
 Levte har, af mig beskjærmet.
 Jeg bevarede hendes Klæder,
 Nu jeg blotter en Forræder!
 Det mig glæder! det mig glæder!

Bertrando.

O Himmel — Din Omhed
 Jeg ei meer mig værdig kalder.

Isabella.

Du mig vilde offre Livet:
 Alt, o Elskte er tilgivet!

(Hun aabner Armene, og han synker i hendes Favn.)

Battone.

Nu da Nag ei meer mig nage,
 vil Sorbetten først mig smage!

Tarabotto.

Leve trofast Kierlighed!

Bertrando

(med Strengthed til Battone.)

Men dog villig hiin Forbryder
 Du Din Haand til Bistand byder?

Battone.

Han mig med den Velkomst møder;
 "I Din Barm en Dolk jeg stoder!"
 Naar vort Leveuhr udløber,
 Liv man ei Hast gjenkjøber.
 Altsaa, min Hertug, skjænk mig Pardon!
 (snæler.)

Naabe De vise en stakkels Poltron!

Isabella.

For min Skyld Du ham tilgiver!

Tarabotto og Battone.

Giegod hun stedse bliver.

Bertrando

(trykker Tarabottos Haand til sit Herte:)

Edel Mand sin Løn bør vinde:

Her indpræget staaer Dit Minde!

(til Drmondo.)

Nedrig Udaad Straffen finde!

Riding, bort! mit Blik undviig!

Retfærd's Sværd skal ramme Dig!

(Drmondo føres bort mellem Vagt.)

